

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN, 1909, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706918416.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

PSYCHE.

Jeg saae en Slægt, som, født
Af Tidens Skjød, til Livet voxed op:
Guldlokket Barndom saae jeg, fager Ungdom,
Og Manddom i sin fulde Kraft og Styrke,
Og Alle fryded sig ved Dagens Straaler.
Da nærmed Sorgen sig med tunge Skridt,
Og Frygt og Avind, Synd og Skjændsel kom,
Og røvede dem Alle Glands og Skjønhed.
Men Tiden, deres egen Moder, lagde
Paa deres Skulder svære Byrder nu:
Og deres Ryg blev bøiet, Kinden falmed
Og Haaret blegned, Foden segned mat;
Da saae jeg Thanatos at nærme sig,
Som kasted Dækket over Alles Hoved,
Og af de Tusinde var Ingen meer.
Jeg skjælvede og vendte Øiet bort;
Men da Titanens Skjold jeg atter skued,
Saae jeg det samme Billed, men befolket
Af andre Skikkelser i anden Dragt;
Og alle voxte frem som i det første,
Og leved, blomstred, svandt og døde bort.
Da greb Forfærdelse min Sjæl, men Kronos
Tvang mig at hefte Øiet fast paa Skjoldet,
156 Og uophørlig saae jeg nu at vexle
Med Tankens Fart det mørke Billed - stedse
Det var det samme: Slægt paa Slægter fulgte,
Og intet Spor af alle blev tilbage.
Men i min Angst fornam jeg Kronos' Ord:
"Sku, Psyche, her de Dødeliges Lod!
Alt er som Drømmen, og naar Drømmen ender,
Er Alt forbi; thi Døden gjemmer kun
De mørke Skygger; Livet selv er endt,
Og Sjælen som et Støvgran er for Vinden."
Saa talte han - men jeg, o Amor, tænkte
Paa dig ved disse Ord - da faldt mit Blik
For sidste Gang paa Skjoldets blanke Speil,
Og klart jeg skuede mig selv deri:
Brat saae min Fødsel jeg at vexle med
Den første Ungdoms Alder - frem jeg voxte,
Som Blomsten til det korte Drømmeliv,
Og visnet sank jeg hen i Dødens Arm;
Men i min sidste Stund jeg saae en Dæmon
Med lyse Vinger, som i Skyen svandt,
Og det var dig, o Amor, som forlod mig!